

Πάνιον – Αριθμός Είκοσι Ένα

Η κίνηση προς τον νόμο της Κυριακής στη δοξασμένη γη

Jeff Pippenger

2026-03-05

Η ιστορία από το εδάφιο δεκαέξι έως το εδάφιο είκοσι δύο του Δανιήλ έντεκα αρχίζει και τελειώνει με μια τυπολογία του νόμου της Κυριακής. Το ότι η αρχή και το τέλος της γραμμής είναι τα ίδια προσδιορίζει την υπογραφή του Χριστού, ως το Άλφα και το Ωμέγα. Προφητικώς, αυτό απαιτεί το εδάφιο δεκαέξι να ευθυγραμμιστεί με το εδάφιο είκοσι δύο. Όταν αυτό γίνεται, μεταφέρει την ιστορία της ένδοξης γης, όπως παριστάνεται από τη γραμμή των Μακκαβαίων, στην ιστορία των εδαφίων δέκα έως δεκαπέντε.

Οι Μακκαβαίοι

Η εξέγερση των Μακκαβαίων αντιπροσωπεύει τα είκοσι δύο έτη που άρχισαν το 1776 και έληξαν όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες έγιναν η έκτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας το 1798. Αυτό προσδιορίζει τον αριθμό είκοσι δύο ως μια ιστορία άμεσα συνδεδεμένη με τον καιρό του τέλους το 1798, όπου αρχίζει το εδάφιο σαράντα του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ.

Η σχέση του αριθμού είκοσι δύο με το 1798 είναι σημαντικό να προσδιοριστεί. Η Μακκαβαϊκή εξέγερση, προτυπώνοντας την Αμερικανική επανάσταση, ευθυγραμμίζει αμφοτέρως τις επαναστάσεις της ενδόξου γης (κυριολεκτική και πνευματική) ως επαναστάσεις που απέρριψαν την κρατική πολιτική των Σελευκιδών και των ευρωπαίων βασιλέων, καθώς και την εκκλησιαστική πολιτική της Ελλάδος και της Ρώμης. Και στις δύο ιστορικές μαρτυρίες η Ελλάδα και η Ρώμη εκπροσωπούσαν τον βασιλέα του βορρά.

Η γραμμή των Μακκαβαίων παριστάνεται στο εδάφιο είκοσι τρία, αλλά αντιπροσωπεύει μια ιστορία που άρχισε 33 έτη μετά το Πάνιον του εδαφίου δεκαπέντε, και λίγο περισσότερο από εκατό έτη πριν από τον Πομπήιο στο εδάφιο δεκαέξι. Η γραμμή τελειώνει με την κρίση του σταυρού, μια κρίση που εκτάθηκε έως το 70 μ.Χ., αν και αυτή η περίοδος κρίσεως προσδιορίζεται απλώς ως ο σταυρός στο εδάφιο είκοσι δύο. Προφητικώς, η γραμμή των Μακκαβαίων, που αντιπροσωπεύει την ένδοξη γη από το 1776, έπειτα το 1798 με τη δυναστεία των Ασμοναίων και κατόπιν τη δυναστεία των Ηρωδιανών έως τον σταυρό και το 70 μ.Χ., καταλήγει στο εδάφιο είκοσι δύο και αρχίζει με είκοσι δύο έτη από το 1776 έως το 1798. Τα είκοσι δύο έτη από το 1776 έως το 1798 επίσης προτυπώνουν τα είκοσι δύο έτη από την 11η Σεπτεμβρίου έως το 2023, τα οποία προτυπώθηκαν ως είκοσι δύο ημέρες στο Δανιήλ δέκα. Η γραμμή των Μακκαβαίων αρχίζει και τελειώνει με το «είκοσι δύο».

Τέσσερις Ρωμαίοι Ηγεμόνες

Τα εδάφια δεκαέξι έως είκοσι δύο προσδιορίζουν άμεσα τέσσερις Ρωμαίους άρχοντες και αντιπροσωπεύουν μία άλλη γραμμή εντός των εδαφίων. Η Μακκαβαϊκή γραμμή ευθυγραμμίζεται βάσει της αρχής της «επανάληψης και διεύρυνσης», και η Ρωμαϊκή γραμμή παριστάνεται άμεσα

στα εδάφια. Ο Πομπήιος κατέκτησε τα δύο πρώτα από τα τρία εμπόδια, καθώς η Ρώμη ανήλθε στον θρόνο ως η τέταρτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας στη μάχη του Ακτίου το 31 π.Χ. Τον διαδέχθηκαν ο Ιούλιος Καίσαρ, ο Αύγουστος Καίσαρ και ο Τιβέριος Καίσαρ. Ο Πομπήιος ήταν στρατηγός, και τα τρία τελευταία σύμβολα συνδέονται μεταξύ τους ως αυτοκράτορες.

Ο τελευταίος από τους τέσσερις άρχοντες πεθαίνει στο εδάφιο είκοσι δύο, όπου σταυρώθηκε ο Χριστός· επομένως, πρέπει να αναγάγουμε τον τελευταίο από τους τέσσερις άρχοντες της Ρώμης πίσω στον νόμο της Κυριακής του εδαφίου δεκαέξι. Όταν το πράττουμε αυτό, ο Πομπήιος θα αντιπροσώπευε το πρώτο από τέσσερα ορόσημα, όπου το τέταρτο και τελευταίο ορόσημο ευθυγραμμίζεται με τον νόμο της Κυριακής του εδαφίου δεκαέξι. Το εδάφιο δεκαέξι θα αντιπροσωπευόταν από τον Τιβέριο Καίσαρα, και η μάχη του Πανίου του εδαφίου δεκαπέντε θα αντιπροσωπευόταν από τον Αύγουστο Καίσαρα, η μάχη της Ραφίας στο εδάφιο ένδεκα θα ήταν ο Ιούλιος Καίσαρας, σηματοδοτώντας έτσι τον στρατηγό Πομπήιο ως το εδάφιο δέκα και το 1989.

Αυτό καταδεικνύει ότι η «κρυμμένη ιστορία» του εδαφίου σαράντα του Δανιήλ ένδεκα, η ιστορία από την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης το 1989 έως τον νόμο της Κυριακής του εδαφίου σαράντα ενός, παριστάνεται από τρεις προφητικές γραμμές που απαντούν στην ιστορία η οποία παριστάνεται από τα εδάφια δέκα έως είκοσι τρία. Οι Μακκαβαίοι, οι Ρωμαίοι άρχοντες και οι τρεις μάχες των πληρεξουσίων δυνάμεων της Ρώμης.

Αυτή είναι η τρίτη φορά που έρχομαι σε εσάς. Έκ στόματος δύο ή τριών μαρτύρων θέλει βεβαιωθῆ πᾶς λόγος. 2 Κορινθίους 13:1.

Τρεις Δι' Αντιπροσώπων Πόλεμοι

Ο δέκατος στίχος σηματοδοτεί το τέλος του τετάρτου Συριακού Πολέμου, ο οποίος έλαβε χώρα από το 219 έως το 217 π.Χ., όταν ο Αντίοχος Γ΄ ο Μέγας ανασυγκροτήθηκε ενόψει της μάχης του ενδέκατου στίχου, δηλαδή της μάχης της Ραφίας, η οποία θα αντιπροσωπευόταν από τον Ιούλιο Καίσαρα. Ο δέκατος στίχος προσδιορίζει την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης το 1989, όπως αυτή παριστάνεται στον τεσσαρακοστό στίχο, και ο Πομπήιος ευθυγραμμίζεται με εκείνη την ιστορία. Ο δέκατος έκτος στίχος παριστάνει την κατάκτηση της ένδοξης γης του Ιούδα, προτυπώνοντας τον νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες, αλλά ο Πομπήιος ευθυγραμμίζεται επίσης με το 1989, και το 1989 η σύγχρονη Ρώμη κατέκτησε το πρώτο της εμπόδιο, αλλά, ενεργώντας έτσι, κατέκτησε ταυτοχρόνως και πνευματικώς την Προτεσταντική Αμερική, όταν αποπλάνησε τον Ρόναλντ Ρήγκαν ώστε να συνάψει μυστική συμμαχία με την ένδοξη γη. Μία συμμαχία με τη πόρνη της Ρώμης εκ μέρους ενός βασιλέως αντιπροσωπεύει πνευματική πορνεία.

Το 1989 είναι το σημείο κατά το οποίο η πόρνη της Ρώμης αρχίζει να εξέρχεται από τα εβδομήντα έτη της, για να πορνεύσει με όλους τους βασιλείς της γης. Ο πρώτος βασιλεύς είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες το 1989, διότι οι Ηνωμένες Πολιτείες παριστάνονται επίσης από τον Αχαάβ, ο οποίος ήταν νυμφευμένος με την Ιεζάβελ, η οποία είναι η πόρνη της Τύρου στο Ησαΐας είκοσι τρία.

Και θέλει συμβεί εν εκείνη τη ημέρα, ότι η Τύρος θέλει λησμονηθῆ εβδομήκοντα έτη, κατά τας ημέρας ενός βασιλέως· μετά το τέλος των εβδομήκοντα ετών η Τύρος θέλει άδει ως πόρνη.

Λάβε κιθάραν, περιέρχου την πόλιν, συ πόρνη λησμονημένη· παίζουν μελωδίαν γλυκείαν, άσον πολλά άσματα, διά να ενθυμηθής. Και θέλει συμβεί, μετά το τέλος των εβδομήκοντα ετών, ότι ο Κύριος θέλει επισκεφθή την Τύρον, και αυτή θέλει επιστρέψει εις τον μισθόν αυτής, και θέλει πορνεύσει μετά πάντων των βασιλείων του κόσμου επί προσώπου της γης. Ησαΐας 23:15–17.

Η πόρνη λησμονήθηκε κατά τον «καιρό του τέλους» το 1798, όταν έλαβε το θανατηφόρο τραύμα της, όπως παριστάνεται στο εδάφιο σαράντα του Δανιήλ ένδεκα. Κατά τον «καιρό του τέλους» το 1989 αρχίζει η περίοδος της θεραπείας του θανατηφόρου τραύματός της, διαπράττοντας πορνεία με το βασίλειο το οποίο θα είναι το πρώτο που θα επιβάλει το σημείο της εξουσίας της. Εκείνο το βασίλειο παριστανόταν από τον Αχαάβ και από τη Γαλλία, η οποία έθεσε τον παπισμό επί του θρόνου της γης το 538 και υπήρξε το κατεξοχήν βασίλειο που υποστήριξε την άνοδο της παπικής εξουσίας. Για τον λόγο αυτό, φέρουν τον τίτλο «ο πρωτότοκος της Καθολικής εκκλησίας», καθώς και «η πρεσβυτέρα θυγάτηρ της Καθολικής εκκλησίας». Η Γαλλία και ο Αχαάβ αμφοτέροι μαρτυρούν για τον ρόλο των Ηνωμένων Πολιτειών από το 1989 έως τον νόμο της Κυριακής.

Στο εικοστό τρίτο κεφάλαιο του Ησαΐα εμφανίζεται η πόρνη της Τύρου, η οποία είναι επίσης η πόρνη του δέκατου εβδόμου κεφαλαίου της Αποκάλυψης, επί του μετώπου της οποίας είναι γραμμένο: «Βαβυλών η Μεγάλη». Είναι «λησμονημένη» κατά την ιστορία των Ηνωμένων Πολιτειών, αρχίζοντας από το 1798, όταν ο παπισμός έπαψε να είναι η πέμπτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας, το θηρίο που αναβαίνει από τη θάλασσα του δέκατου τρίτου κεφαλαίου της Αποκάλυψης. Τότε οι Ηνωμένες Πολιτείες άρχισαν τον ρόλο τους ως η έκτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας, ως το θηρίο που αναβαίνει από τη γη του δέκατου τρίτου κεφαλαίου της Αποκάλυψης. Τελικώς οι Ηνωμένες Πολιτείες καθίστανται ο εξέχων βασιλεύς των δέκα βασιλείων του δέκατου εβδόμου κεφαλαίου της Αποκάλυψης. Η συμβολική ιστορία μιας περιόδου «εβδομήντα ετών», οι «ημέρες ενός βασιλέως», αντιπροσωπεύει τα εβδομήντα έτη κατά τα οποία η Βαβυλώνα κυβέρνησε ως η πρώτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας. Αυτό προτυπώνει την ιστορία των Ηνωμένων Πολιτειών από το 1798 έως τον νόμο της Κυριακής, όπου η εξωτερική γραμμή της αμερικανικής ιστορίας παριστάνεται από το ρεπουμπλικανικό κέρασ και η εσωτερική γραμμή παριστάνεται από το προτεσταντικό κέρασ. Τα δύο αυτά κέρατα, που αντιπροσωπεύουν την καρδιά του Συντάγματος η οποία προβλέπει διαχωρισμό μεταξύ κρατικής διακυβερνήσεως και εκκλησιαστικής διοικήσεως, αποτελούν το θέμα του μέλλοντος της Αμερικής.

Σημειώνονται εβδομήντα έτη, ώστε η πόρνη της Τύρου να λησμονηθεί· έπειτα, από τον καιρό του τέλους το 1989 έως τον νόμο της Κυριακής, αρχίζει να άδει. Άρχισε με μία μυστική συμμαχία, καθώς κατέλαβε τη θρησκεία της Προτεσταντικής Αμερικής και κατέβαλε την πολιτική δομή του βασιλέως του νότου με την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης. Μία περίοδος εβδομήντα ετών, η οποία καταλήγει σε μία ιστορία όπου ο Αντίοχος ο Μέγας ίσταται στο μέσον μίας περιόδου δεκαεπτά ετών, η οποία διαιρείται σε δέκα και επτά, και η οποία, όταν πολλαπλασιασθεί, ισούται προς «εβδομήντα». Στην αρχή των εξωτερικών διακοσίων πενήντα ετών, που έληξαν μεταξύ της Ραφίας και του Πανίου, αρχίζει η εσωτερική χρονική προφητεία των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών, με «εβδομήντα» εβδομάδες να είναι προσδιορισμένες επί του λαού του Δανιήλ. Στο τέλος εκείνων των εβδομήντα εβδομάδων, το 34 μ.Χ., ο αρχαίος Ισραήλ απεχωρίσθη διά παντός από τον Θεό ως ο εκλεκτός λαός της διαθήκης Του, και ο Θεός είχε τότε εισέλθει σε γάμο με τη

χριστιανική νόμφη Του και τότε απηύθυνε το κάλεσμά Του προς τα Έθνη.

Το 207 π.Χ. ο Αντίοχος ἴσταται στο μέσον των «εβδομήκοντα», προσδιορίζοντας το τέλος του καθεστώτος τοῦ εὐνοουμένου ἔθνους τοῦ βασιλείου του ὡς τὴν «ένδοξη γη», ὅπου Εκείνος ἐπέλεξε νὰ ἀναδείξει τὸ σύγχρονο Ἰσραήλ. Τὸ τέλος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ὡς τοῦ ἔκτου βασιλείου κατὰ τὸν κυριακάτικο νόμο εἶναι τὸ τέλος τῶν «εβδομήκοντα ἐτῶν» τοῦ Ἡσαΐα. Ἡ γραμμὴ τῶν διακοσίων πενήκοντα ἐτῶν τοῦ Αντίοχου προσδιορίζει τὸ κλείσιμο τῆς δοκιμασίας γὰρ τὸ ρεπουμπλικανικὸ κέρασ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἀκριβῶς πρὸ τοῦ κυριακάτικου νόμου τοῦ ἐδαφίου δεκαἕξι. Τὰ δύο χιλιάδες τριακόσια ἔτη, πού ἔληξαν ὅταν ἄρχισε ἡ κρίση στὶς 22 Ὀκτωβρίου 1844, προτυπῶνουν τὸ πότε κλείνει ἡ κρίση κατὰ τὸν κυριακάτικο νόμο. Τὰ δύο χιλιάδες τριακόσια ἔτη ἀρχίζουν με ἐβδομήκοντα ἐβδομάδες, οἱ ὁποῖες προσδιορίζουν τὸ τέλος τοῦ κυριολεκτικοῦ Ἰσραήλ ὡς τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Τὸ τέλος τῆς συνολικῆς περιόδου τῶν δύο χιλιάδων τριακοσίων ἐτῶν καταλήγει με τὸ τέλος τοῦ Προτεσταντικοῦ κινήματος, καθὼς τὸ κίνημα τῆς παρουσίας συνεχίσθηκε μέχρι τὸν κυριακάτικο νόμο. Ὅταν ἐπαναληφθεῖ ἡ κλειστὴ θύρα τοῦ 1844, οἱ θύρες θὰ κλείσουν ἐπὶ τοῦ ρεπουμπλικανικοῦ κέρατος, τοῦ προτεσταντικοῦ κέρατος καὶ τοῦ θηρίου τῆς κυβερνήσεως.

Το να στέκεται ο Αντίοχος μεταξύ της περιόδου των δέκα και των επτά σημαίνει ότι στέκεται στο τέλος του δοκιμαστικού του χρόνου. Η δοκιμαστική περίοδος για την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειῶν, η οποία είναι το θηρίο της γης, λήγει κατὰ τον νόμο της Κυριακῆς, ἀλλὰ ἡ δοκιμαστικὴ περίοδος του Ρεπουμπλικανικοῦ κέρατος λήγει πριν ἀπὸ τον νόμο της Κυριακῆς.

Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Δὲν σοι λέγω, ἕως ἐπτάκις, ἀλλ' ἕως ἐβδομηκοντάκις ἐπτά. Ματθαῖος 18:22.

Ἡ ἐκφραση «εβδομήκοντα φορές επτά» εἶναι τὸ μόνο σημεῖο στην Ἀγία Γραφή ὅπου οἱ ἀριθμοὶ εκφράζονται με πολλαπλάσιο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Το «εβδομήκοντα φορές επτά» εἶναι τα τετρακόσια ενενήντα ἔτη που «καθορίστηκαν» για τον λαὸ του Δανιήλ. Εἶναι οἱ εβδομήντα εβδομάδες που ἀρχίζουν τις δύο χιλιάδες τριακόσιες, καὶ στο τέλος των διακοσίων πενήντα ἐτῶν ἀπὸ τὸ ἴδιο ἀκριβῶς σημεῖο ἀφετηρίας ο Αντίοχος φθάνει στο μέσον του δέκα και επτά. Εκεί ο Αντίοχος ο Μέγας λαμβάνει τὴ θέση του στὶς τελευταῖες πράξεις τῆς ιστορίας του μέσα στο ἱερό δράμα τῆς μεγάλης διαμάχης.

Ἡ κλειστὴ θύρα του 1844 ἀντιπροσωπεύει τὴν κλειστὴ θύρα του νόμου τῆς Κυριακῆς, καὶ πριν ἀπὸ τον νόμο τῆς Κυριακῆς του ἐδαφίου δεκαἕξι ἀρχίζει μὴν μία περίοδος επτά ἐτῶν με τον Αντίοχο νὰ σηματοδοτεῖ τὸ τέλος τῆς βασιλείας του, καὶ ἔπειτα ἡ βασιλεία του λήγει με τὴ συμπλήρωση των επτά ἐτῶν. Ἡ επταετῆς περίοδος ἀντιπροσωπεύει τὸν καιρὸ τῆς δοκιμασίας τῆς εικόνας του θηρίου, καὶ ἡ περίοδος ἀρχίζει με τὸν πρῶτο νόμο τῆς Κυριακῆς του 321. Πριν ἀπὸ τὸν πρῶτο νόμο τῆς Κυριακῆς, ο οποίος προτυπῶνει τὸν τελευταῖο νόμο τῆς Κυριακῆς, ὑπάρχει μὴν δεκαετῆς περίοδος που ἀρχίζει με ἕνα διάταγμα. Με τὸ «διάταγμα» του 313 ἀρχίζει ἡ δοκιμασία που ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τα δέκα ἔτη· ἔπειτα ο Αντίοχος θεσπίζει τὸν πρῶτο νόμο τῆς Κυριακῆς καὶ ἡ δοκιμαστικὴ περίοδος του Δημοκρατικοῦ κέρατος λήγει. Στο τέλος των επτά ἐτῶν, τὸ Πάνιον καὶ ο νόμος τῆς Κυριακῆς φθάνουν, ἐπιφέροντας τὴ διαίρεση τῆς ἀνατολῆς καὶ τῆς δύσης κατὰ τὸ ἔτος 330.

Πομπήιος

Ο Πομπήιος κατέκτησε την ένδοξη γη στο εδάφιο δεκαέξι, αλλά μέσα στη διετή περίοδο από το 65 έως το 63 π.Χ., ο Πομπήιος, σε εκπλήρωση του Δανιήλ η' και εδάφιο 9, κατέκτησε πράγματι «την ανατολή» και τη «[ένδοξη] γη», προτυπώνοντας τη διπλή κατάκτηση στο εδάφιο σαράντα και στο 1989.

Το τρίτο εμπόδιο για την παγανιστική Ρώμη θα πραγματοποιούνταν από τον Αύγουστο Καίσαρα, ο οποίος είναι γνωστός για τη συγκρότηση της πρώτης επίσημης ρωμαϊκής Τριανδρίας, αντιπροσωπεύοντας την πρώτη επίσημη τριπλή ένωση στη Ρώμη. Στο τρίτο ορόσημο των ρωμαίων ηγετών σημειώνεται επίσημα στην ρωμαϊκή ιστορία η τριπλή ένωση. Στον νόμο της Κυριακής, στο εδάφιο δεκαέξι, εδραιώνεται η τριπλή ένωση του δράκοντος, του θηρίου και του ψευδοπροφήτη, και τότε το πτηνό της πονηρίας επανατοποθετείται στον τόπο της, στη Σενάαρ, όπως εκτίθεται από τον Ζαχαρία.

Ο Αύγουστος Καίσαρ συγκρότησε το πρώτο επίσημο Ρωμαϊκό Τριανδρικό, αλλά από τους ιστορικούς ονομάζεται Δεύτερο Τριανδρικό, διότι και ο Ιούλιος Καίσαρ συγκρότησε επίσης ένα Τριανδρικό, πλην όμως δεν ήταν επίσημο Τριανδρικό της ρωμαϊκής κυβερνήσεως. Η σχέση του Ιουλίου και του Αυγούστου Καίσαρος ως συμβόλων της τριπλής ενώσεως του δράκοντος, του θηρίου και του ψευδοπροφήτη κατά τον προσεχώς επερχόμενο νόμο της Κυριακής, προτυπώνεται με τον Ιούλιο στην αρχή του κινήματος για την επιβολή νομοθεσίας περί της Κυριακής και με τον Αύγουστο στο τέλος. Η προφητική σχέση παριστάνεται επίσης από την πολιορκία του Κεστίου το 67, η οποία κατόπιν ακολουθήθηκε από την πολιορκία του Τίτου. Ο Ιούλιος είναι ο Κέστιος και ο Αύγουστος είναι ο Τίτος. Ο Ιούλιος και ο Αύγουστος αντιπροσωπεύουν την τριπλή ένωση και ο Κέστιος και ο Τίτος αντιπροσωπεύουν πολιορκία.

Η περίοδος κατά την οποία αρχίζει προφητικώς το κίνημα υπέρ ενός νόμου περί Κυριακής, το 313, είναι με το Διάταγμα των Μεδιολάνων. Κατόπιν, το 321, στο μέσον της δεκαεπταετούς περιόδου, εμφανίζεται ο πρώτος νόμος περί Κυριακής. Το τρίτο βήμα της διαιρέσεως του βασιλείου σε ανατολή και δύση, που αντιπροσωπεύει τη διαίρεση στις Ηνωμένες Πολιτείες μεταξύ εκείνων που λαμβάνουν και εκείνων που δεν λαμβάνουν το χάραγμα του θηρίου ή τη σφραγίδα του Θεού, ήταν το 330. Υπάρχει μια σειρά νόμων περί Κυριακής που οδηγούν σε έναν νόμο περί Κυριακής, και το 321 αντιπροσωπεύει τον πρώτο νόμο περί Κυριακής, ο οποίος οδηγεί στον τελευταίο νόμο περί Κυριακής του 330.

Σε αντίθεση με τα διακόσια πενήντα έτη του Αντίοχου, τα διακόσια πενήντα έτη του Νέρωνος προσδιορίζουν μία περίοδο οκτώ ετών, το μέσον του πρώτου κυριακάτικου νόμου, και κατόπιν εννέα ετών. Γραμμή επί γραμμής, ο Αντίοχος και ο Νέρων προσδιορίζουν δύο περιόδους που παριστάνονται από τρία ορόσημα. Και στις δύο γραμμές, το πρώτο και το τελευταίο ορόσημο είναι τα ίδια: ένα διάταγμα στην αρχή, το οποίο σηματοδεύθηκε από έναν γάμο που κατέληξε σε διαζύγιο, και μάχη μεταξύ του βασιλέως του βορρά και του βασιλέως του νότου στην αρχή και στο τέλος. Ο πρώτος κυριακάτικος νόμος του 321 στο μέσον πρέπει να είναι το σημείο όπου στέκεται ο Αντίοχος. Στέκεται στο τέλος μιας διαδικασίας δοκιμασίας που παριστάνεται από δέκα έτη, και η διαδικασία της δοκιμασίας φανερώνει τον Αντίοχο ως τον όγδοο, ο οποίος είναι εκ των επτά,

καθώς σχηματίζει εικόνα του θηρίου, το οποίο είναι ο όγδοος, ο εκ των επτά. Την ίδια στιγμή, οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες διέρχονται από μια διαδικασία δοκιμασίας και μεταμορφώνονται από την έβδομη Λαοδικειακή εκκλησία στην όγδοη και Φιλαδελφειακή εκκλησία.

Κατά τον πρώτο νόμο περί Κυριακής αρχίζει η ανέγερση της εικόνας, και ολοκληρώνεται με τον νόμο περί Κυριακής της Αποκάλυψης, κεφάλαιο δεκατρία, εδάφιο ένδεκα, ένα εδάφιο που αντιπαραβάλλει την αρχή των Ηνωμένων Πολιτειών ως αρνίου με το τέλος τους ως δράκοντος. Το δεκατρία είναι το σύμβολο της ανταρσίας, και το σύμβολο της ανταρσίας στο πλαίσιο του εδαφίου ένδεκα, καθώς και της ομιλίας των Ηνωμένων Πολιτειών ως δράκοντος, είναι το χάραγμα του θηρίου· ενώ το σύμβολο εκείνων που έχουν τη σφραγίδα του Θεού είναι ο αριθμός ένδεκα. Η Αποκάλυψη 13:11 προσδιορίζει τον διαχωρισμό εκείνων που λαμβάνουν το χάραγμα του θηρίου ή τη σφραγίδα του Θεού κατά τον νόμο περί Κυριακής, όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες μιλούν ως δράκων.

Η δοκιμαστική περίοδος της εικόνας του θηρίου έχει συγκεκριμένα σημεία που σηματοδοτούν την άφιξή της, ενώ συγχρόνως προτυπώνουν το τέλος της. Από τον Νάε έως την εορτή των σαλπύγων, ο Θεός δεν μεταβάλλεται ποτέ· πάντοτε προαναγγέλλει μια περίοδο δοκιμασίας πριν από την έλευσή της. Οι αναγγελίες Του βρίσκονται στον προφητικό Του λόγο. Οι περισσότεροι Αντβεντιστές (υποθέτω) δεν γνωρίζουν ότι κατά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ υπήρξαν δύο πολιορκίες, ούτε ότι η ημέρα της τελικής καταστροφής ήταν ακριβώς η ίδια ημέρα του έτους κατά την οποία ο Ναβουχοδονόσορ κατέστρεψε την Ιερουσαλήμ και τον ναό την πρώτη φορά — στον άλφα χρόνο. Ίσως επίσης να αγνοούν ότι οι πολιορκίες άρχισαν σε ιερές εορτές και έληξαν σε ιερή εορτή, ή ότι η περίοδος της πολιορκίας ήταν τριάμισι έτη. Αν δεν γνωρίζουν αυτά τα γεγονότα, τότε φαίνεται απίθανο να διακρίνουν ότι ο Ιούλιος Καίσαρ σηματοδοτεί την αρχή της δοκιμαστικής περιόδου της εικόνας του θηρίου στην τελειότερη παράστασή της. Με τον όρο «τελειότερη παράσταση» εννοώ την τελική της εκπλήρωση.

Η ίδια περίοδος αναπαρίσταται από το 1888 έως τον νόμο της Κυριακής, και κατόπιν εκ νέου από την 11η Σεπτεμβρίου έως τον νόμο της Κυριακής· όμως η τέλεια εκπλήρωση της προφητικής περιόδου της εγκαθιδρύσεως της εικόνας του θηρίου, όπως αναπαρίσταται από τον Μέγα Κωνσταντίνο κατά την περίοδο από το 313 έως το 330, αρχίζει κατά την προεδρία του όγδοου προέδρου από την εποχή του τέλους, το 1989.

Από τον πρώτο νόμο της Κυριακής, η περίοδος της δοκιμασίας σχετικά με το Σάββατο και την Κυριακή εκτυλίσσεται μέσα σε ένα χρονικό διάστημα που παριστάνεται από τα επτά έτη του Αντιόχου. Η γραμμή των επτά ετών του Αντιόχου, πολλαπλασιαζόμενη επί τη γραμμή των εννέα ετών του Νέρωνος, ισούται με εξήντα τρία, και το 63 π.Χ. ο Πομπήιος κατέκτησε την ένδοξη γη, σε εκπλήρωση του δεκάτου έκτου εδαφίου του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ. Κατά τον νόμο της Κυριακής, εννέα βασιλείς θα αναγνωρίσουν τις Ηνωμένες Πολιτείες ως τον κύριο βασιλέα δέκα βασιλέων, οι οποίοι συμφωνούν να δώσουν τη βασιλεία τους στην πόρνη της Τύρου, η οποία τότε θα πορνεύσει με όλους τους βασιλείς της γης.

Σε συμφωνία με την προφητική δομή της παραβολής των δέκα παρθένων, ο γάμος του θηρίου και του ψευδοπροφήτη πραγματοποιήθηκε το 1989, αλλά κατά τον νόμο της Κυριακής ο γάμος ολοκληρώνεται. Ένα φράκταλ αυτής της ιστορίας είναι η περίοδος της κρίσεως των ζώντων, η οποία άρχισε το 2001, την 11η Σεπτεμβρίου. Από εκείνο το σημείο έως τον νόμο της Κυριακής, στον χρόνο της δοκιμασίας της εικόνας του θηρίου, ο οποίος είναι επίσης ο καιρός της σφραγίσεως των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, επιτελείται κρίση επί του λαού της διαθήκης του Θεού και επί της γης όπου κατοίκησαν σε εκπλήρωση της προφητείας της διαθήκης του Αβραάμ. Κατά την περίοδο εκείνη, η Λαοδικαία Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας κρίνεται, και κατόπιν κρίνονται εκείνοι που ομολογούν ότι είναι παρθένοι. Έτσι, το προτεσταντικό κέρασ κρίνεται, και κρίνεται κατά την περίοδο κατά την οποία πρώτα το Δημοκρατικό κόμμα του Ρεπουμπλικανικού κέρατος κρινόταν μέχρι το 2024, οπότε τώρα λαμβάνει χώρα η κρίση των Ρεπουμπλικανών του ρεπουμπλικανικού κέρατος. Η συνταγματική κυβέρνηση είναι το θηρίο που φέρει τα δύο κέρατα και κρίνεται κατά τον νόμο της Κυριακής.

Από το 1989 έως τον νόμο της Κυριακής, αυτό παριστάνεται σε ένα φράκταλ από την 11η Σεπτεμβρίου έως τον νόμο της Κυριακής· όμως η τέλεια εκπλήρωση της εγκαθιδρύσεως της εικόνας του θηρίου βρίσκεται στον όγδοο πρόεδρο, ο οποίος είναι εκ των επτά. Τα δεκαεπτά έτη του Νέρωνος αποτελούν φράκταλ της ιστορίας από την 11η Σεπτεμβρίου έως τον νόμο της Κυριακής. Τα δεκαεπτά έτη του Αντίοχου είναι το ίδιο. Ο γάμος του Ρήγκαν και της μυστικής συμμαχίας ολοκληρώνεται με μια φανερή συμμαχία κατά τη θητεία του ογδού προέδρου. Ο πρώτος από τους γάμους του άλφα και του ωμέγα συμβολίστηκε από τον Patriot Act το 2001, όταν ο αγγλικός νόμος μεταβλήθηκε σε ρωμαϊκό νόμο. Ο γάμος του διατάγματος των Μεδιολάνων σηματοδοτεί την αρχή της τελείας εκπληρώσεως της εγκαθιδρύσεως της εικόνας του θηρίου. Η δομή του βασίζεται στη δομή του γάμου των δέκα παρθένων και παριστάνει τον κίβδηλο γάμο που λαμβάνει χώρα κατά τη διάρκεια του αληθινού γάμου.

Η περίοδος δοκιμασίας της εικόνας του θηρίου αντιπροσωπεύει τη «δοκιμασία» την οποία πρέπει να περάσουμε προτού «σφραγισθούμε». Ο οίκος του Θεού κρίνεται πρώτος και έπειτα, κατά τον νόμο της Κυριακής, κρίνονται εκείνοι που βρίσκονται έξω από τον οίκο του Θεού. Η περίοδος της τελικής κρίσεως τόσο στον οίκο του Θεού όσο και κατόπιν στο μεγάλο πλήθος αρχίζει με τον πρώτο νόμο της Κυριακής. Θα υπάρξει ένας πρώτος νόμος της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες, ο οποίος θα σημάνει την αρχή της τελείας και τελικής εκπληρώσεως της περιόδου δοκιμασίας της εικόνας του θηρίου, η οποία κατόπιν ολοκληρώνεται στον νόμο της Κυριακής που εκπληρώνει την Αποκάλυψη 13:11. Αυτός ο νόμος της Κυριακής είναι ο τελευταίος νόμος της Κυριακής στην ένδοξη γη. Ο τελευταίος νόμος της Κυριακής στην ένδοξη γη είναι ο πρώτος νόμος της Κυριακής στον κόσμο, σηματοδοτώντας την περίοδο δοκιμασίας της εικόνας του θηρίου για τον κόσμο. Η περίοδος δοκιμασίας του κόσμου αρχίζει με τον νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες, στο ενδέκατο εδάφιο του δεκάτου τρίτου κεφαλαίου. Όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες «λαλήσουν» ως δράκων στον προσεχώς ερχόμενο νόμο της Κυριακής, τα εδάφια δώδεκα και εξής του κεφαλαίου αντιπροσωπεύουν την παγκόσμια περίοδο δοκιμασίας της εικόνας του θηρίου.

Γι' αυτόν τον λόγο, είναι σημαντικό να διακρίνουμε την προφητεία των διακοσίων πενήντα ετών του Νέρωνα, η οποία καταλήγει με τα δεκαεπτά έτη που αρχίζουν με το διάταγμα του 313,

ακολουθούμενα από τον πρώτο κυριακάτικο νόμο το 321, και έπειτα από τη διαίρεση της ανατολής και της δύσεως το 330. Τα τρία βήματα της γραμμής του Νέρωνα αφορούν τον διωγμό, με τον Νέρωνα να είναι το σύμβολο του διωγμού και την περίοδο των 250 ετών να αντιπροσωπεύει την εκκλησία της Σμύρνης, η οποία έληξε το 313, όταν έφθασε η εκκλησία του συμβιβασμού. Το τρίτο βήμα σηματοδοτεί το τέλος μιας βασιλείας· έτσι, όταν εφαρμόζεται στις Ηνωμένες Πολιτείες, αντιπροσωπεύει τον κυριακάτικο νόμο και τη μετάβαση από την έκτη βασιλεία στην έβδομη και την όγδοη βασιλεία. Όταν εφαρμόζεται στον κόσμο, το τρίτο waymark είναι το κλείσιμο της ανθρώπινης δοκιμασίας, το οποίο προτυπώθηκε από το κλείσιμο της δοκιμασίας για τις Ηνωμένες Πολιτείες στην αρχή της περιόδου δοκιμασίας του κόσμου σχετικά με την εικόνα του θηρίου.

Γι' αυτό ο Αύγουστος Καίσαρας, ο τρίτος από τους τέσσερις Ρωμαίους άρχοντες που οδηγούν στον νόμο της Κυριακής, συμβολιζόμενος από τον σταυρό, όπως εκτίθεται στο εδάφιο είκοσι δύο, μπορεί να εκπροσωπεί τον σταυρό, παρότι πρόκειται να ακολουθηθεί από τον Τιβέριο, ο οποίος επίσης εκπροσωπεί τον σταυρό. Η περίοδος της δοκιμασίας της εικόνας του θηρίου είναι μια διπλή δοκιμασία, η οποία πρώτα δοκιμάζει τη γη και έπειτα τη θάλασσα. Η γη είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες και η θάλασσα είναι ο κόσμος.

Η δοκιμασία της εικόνας του θηρίου παράγει έναν διπλασιασμό σημείων· όπου το άλφα της δεύτερης περιόδου είναι επίσης το ωμέγα της πρώτης περιόδου. Το 321 ήταν ο πρώτος νόμος της Κυριακής της προφητικής ιστορίας, και μέσα στα δεκαεπτά έτη που προσδιορίζουν τον χρόνο δοκιμασίας της εικόνας του θηρίου, το 321 είναι ο πρώτος νόμος της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες, ο οποίος οδηγεί στον ωμέγα νόμο της Κυριακής του χρόνου δοκιμασίας της εικόνας του θηρίου στην ένδοξη γη. Όμως το 321 είναι επίσης ο πρώτος νόμος της Κυριακής για τον κόσμο, έτσι ώστε το έτος 321 να σηματοδοτεί το μέσον τόσο της αρχής όσο και του τέλους του χρόνου δοκιμασίας της εικόνας του θηρίου. Το 313 είναι η αρχή, και η αρχή είναι ένα διάταγμα, το οποίο προτυπώνει τον νόμο της Κυριακής. Τα δεκαεπτά έτη του Νέρωνα προσδιορίζουν μία περίοδο κλιμακούμενων νόμων της Κυριακής έως το κλείσιμο της δοκιμασίας του ανθρώπου.

Το διάταγμα προτυπώνει τον πρώτο νόμο της Κυριακής που οδηγεί στη λήξη της δοκιμασίας. Ο Πομπήιος κατέλαβε τον Ιούδα στο εδάφιο δεκαέξι, προτυπώνοντας τον νόμο της Κυριακής, και ο Ιούλιος Καίσαρας σχημάτισε την πρώτη Τριανδρία· αν και ήταν μια ανεπίσημη τριμερής ένωση, οι ιστορικοί εξακολουθούν να την καταγράφουν ως την πρώτη. Η προτύπωση του Ιουλίου Καίσαρα ως προς την τριμερή ένωση του νόμου της Κυριακής προτύπωνε την επίσημη Τριανδρία του Αυγούστου Καίσαρα, την οποία ακολούθησε ο Τιβέριος κατά τον σταυρό. Και οι τέσσερις Ρωμαίοι άρχοντες προτυπώνουν τον νόμο της Κυριακής, όπως και τα τρία βήματα των δεκαεπτά ετών του Νέρωνα.

Ο Πομπήιος αντιστοιχεί στο 1989· ο Ιούλιος αντιστοιχεί στο εδάφιο ένδεκα· ο Αύγουστος αντιστοιχεί στο εδάφιο δεκαπέντε και ο Τιβέριος στο εδάφιο δεκαέξι. Η αφήγηση του Ιουλίου στα εδάφια περιλαμβάνει την εκστρατεία του στην Αίγυπτο και την Κλεοπάτρα. Η ιστορία επαναλαμβάνεται από τον Μάρκο Αντώνιο. Ο Μάρκος Αντώνιος ήταν ο κύριος στρατηγός του Ιουλίου Καίσαρος κατά τον καιρό που ο Ιούλιος δολοφονήθηκε με είκοσι τρία τραύματα από μαχαίρι. Το είκοσι τρία αντιπροσωπεύει τον νόμο της Κυριακής, και ο θάνατος του Ιουλίου διά 23

πληγών είναι μία βασιλεία που τερματίζεται στον νόμο της Κυριακής. Κατόπιν, ο Μάρκος Αντώνιος, ο Αύγουστος Καίσαρ και ο Μάρκος Λεπίδας σχημάτισαν την πρώτη επίσημη Τριανδρία για να εκδικηθούν τον θάνατό του. Μία από εκείνες τις τριπλές εξουσίες, ο Μάρκος Αντώνιος, επρόκειτο να επαναλάβει τη συνάντηση του Ιουλίου με την Αίγυπτο και την Κλεοπάτρα.

Είτε ο Ιούλιος είτε ο Μάρκος Αντώνιος, και οι δύο είναι σύμβολα της Ρώμης, ενώ η Κλεοπάτρα ήταν σύμβολο της Αιγύπτου και της Ελλάδος. Εκπροσωπούσε την ελληνική κυριαρχία στην Αίγυπτο, αμφότερα σύμβολα του δράκοντος, ενώ ο Ιούλιος και ο Μάρκος Αντώνιος είναι σύμβολα του θηρίου. Ως η γυναίκα στη σχέση, η Κλεοπάτρα ήταν η εκκλησία, καθιστώντας τον Ιούλιο και τον Μάρκο Αντώνιο το κράτος. Η Κλεοπάτρα αντιπροσωπεύει μια γυναίκα που χωρίζεται δύο φορές από τους βασιλικούς Ρωμαίους εραστές της· πρώτα το 1798 και έπειτα κατά τη λήξη του καιρού της δοκιμασίας, όταν φθάνει στο τέλος της χωρίς κανέναν να τη βοηθήσει. Η τελική της καταστροφή λαμβάνει χώρα στη μάχη του Ακτίου το 31 π.Χ. Ο νικητής στη μάχη του Ακτίου ήταν ο Αύγουστος Καίσαρ· έτσι διαπιστώνουμε ότι ο Πομπήιος πέθανε στην Αίγυπτο, ο Ιούλιος είχε συνάντηση με την Κλεοπάτρα στην Αίγυπτο, το οποίο διπλασιάστηκε στην ιστορία του Μάρκου Αντωνίου, και κατόπιν ο Αύγουστος Καίσαρ τερματίζει εκείνη τη σχέση στο Άκτιο. Το Άκτιο προσδιορίζει τον νόμο της Κυριακής, διότι στη μάχη του Ακτίου αφαιρέθηκε το τρίτο εμπόδιο για τη Ρώμη, και η αυτοκρατορική παγανιστική Ρώμη άρχισε να κυβερνά επί τριακόσια εξήντα έτη, σε εκ πλήρωση του Δανιήλ 11:24.

Ο Πομπήιος κατέλαβε τα δύο πρώτα εμπόδια και ο Αύγουστος το τρίτο.

Και από το ένα από αυτά εξήλθε ένα μικρό κέρασ, το οποίο έγινε υπερβολικά μεγάλο προς τον νότο, και προς την ανατολή, και προς την ένδοξη γη. Δανιήλ 8:9.

Ο Πομπήιος είναι το 1989, το πρώτο ορόσημο τριών πολιτικών δυνάμεων που πρέπει να υπερνικηθούν από τη σύγχρονη Ρώμη καθώς θεραπεύεται η θανατηφόρος πληγή της. Η Σοβιετική Ένωση, ακολουθούμενη από τις Ηνωμένες Πολιτείες και επίσης τα Ηνωμένα Έθνη στο εδάφιο σαράντα ένα του Δανιήλ έντεκα. Ο πόλεμος της παπικής εξουσίας είναι πολιτικός και θρησκευτικός, και προφητικώς η θρησκευτική δύναμη των Ηνωμένων Πολιτειών κατακτήθηκε όταν πραγματοποιήθηκε η μυστική συμμαχία του Ρήγκαν και του πάπα Ιωάννη Παύλου Β΄. Ο στόχος του παπισμού περιλαμβάνει τρία πολιτικά εμπόδια και τρεις θρησκευτικές δυνάμεις. Το 1989 μία από τις τρεις πολιτικές δυνάμεις παραμερίστηκε· ο Προτεσταντισμός, ως πραγματική λέξη που σημαίνει να διαμαρτύρεται κανείς κατά της Ρώμης, παραμερίστηκε επίσης από τον πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών στην ίδια ιστορική περίοδο. Οι τρεις πολιτικές δυνάμεις είναι η Σοβιετική Ένωση, οι Ηνωμένες Πολιτείες και τα Ηνωμένα Έθνη, και οι θρησκευτικοί στόχοι είναι ο Προτεσταντισμός, μαζί με τις διάφορες θρησκείες του δράκοντος, οι οποίες όλες θεωρούνται πνευματισμός. Οι τρεις θρησκείες που οδηγούν τον κόσμο στον Αρμαγεδδώνα είναι ο αποστάτης Προτεσταντισμός, ο Καθολικισμός και ο πνευματισμός· και οι εσωτερικοί αγώνες της παπικής εξουσίας μεταξύ συντηρητικής και φιλελεύθερης ιδεολογίας μέσα στην εκκλησία τους, μαζί με τα σχίσματα του ορθόδοξου Καθολικισμού, αποτελούν ένα θρησκευτικό εμπόδιο, και τα άλλα δύο θρησκευτικά εμπόδια που πρέπει να κατακτήσει ο Καθολικισμός είναι ο αποστάτης Προτεσταντισμός και ο πνευματισμός. Ο Προτεσταντισμός παραμερίστηκε το 1989.

Εάν οι εσωτερικοί αγώνες του Καθολικισμού, όπως απεικονίζονται στις διάφορες Καθολικές προφητείες που απορρέουν από τα μηνύματα της Φατίμα, διαχωριστούν από τις προσπάθειές του να υπερνικήσει τις θρησκευτικές δυνάμεις εκτός της δικής του θρησκείας, τότε η άλφα νίκη του επί του Προτεσταντισμού ήταν η μυστική συμμαχία του Ρήγκαν και η ωμέγα νίκη του ήταν η ανοιχτή συμμαχία του 2025. Οι αγώνες του με τις ορθόδοξες εκκλησίες επίσης παρουσιάζονται από μια αρχική νίκη το 1989 έως την τελική νίκη στο Πάνειον.

Ο Πομπήιος αντιστοιχεί στο 1989, και οι δύο νίκες του επί της «ανατολής και της γης της ωραιότητας», όπως τις προσδιορίζει ο Δανιήλ στο όγδοο κεφάλαιο και στο ένατο εδάφιο, αντιπροσωπεύουν την πνευματική και πολιτική νίκη του παπισμού επί της πρώην Σοβιετικής Ένωσης, καθώς και τη συνοδευτική πνευματική νίκη επί της ένδοξης γης του ομολογούντος Προτεσταντισμού. Ο Ιούλιος Καίσαρ πρόκειται να ηττηθεί στη Ραφία, όπως ηττήθηκε ο Αντίοχος Γ΄, και όπως θα ηττηθεί ο Ζελένσκι. Ο Ιούλιος είναι το θέμα των εδαφίων δεκαεπτά έως δεκαεννέα, και κατόπιν ο Αύγουστος Καίσαρ ανίσταται ως ο επιβάλλων φόρους. Ο Τιβέριος Καίσαρ βασιλεύει κατά τον καιρό του σταυρού, επομένως ο Τιβέριος είναι ο νόμος της Κυριακής του δεκάτου έκτου εδαφίου.

Αυτό ευθυγραμμίζει τον Αύγουστο με το Πάνιον του δεκάτου πέμπτου εδαφίου, και τη μάχη της Ραφίας του ενδεκάτου εδαφίου με τον Ιούλιο. Η μάχη του Πανίου είναι ο τρίτος παγκόσμιος πόλεμος που αρχίζει ακριβώς πριν από τον νόμο της Κυριακής του δεκάτου έκτου εδαφίου, αλλά κατόπιν μετασχηματίζεται στη μάχη του Ακτίου. Το Πάνιον ήταν η μάχη της γης (οι Ηνωμένες Πολιτείες) και το Άκτιον ήταν η ναυμαχία (ο κόσμος). Ο Αύγουστος παριστάνεται στο Πάνιον στη γραμμή των τεσσάρων Ρωμαίων ηγεμόνων, και ήταν ο πραγματικός ηγέτης στο Άκτιον. Στο Πάνιον ο Αντίοχος αντιμετώπισε την Αίγυπτο, η οποία ήταν συμμαχική με τη Ρώμη, και στο Άκτιον ο Αύγουστος αντιμετώπισε την Αίγυπτο (Κλεοπάτρα), συμμαχική με τη Ρώμη (Μάρκος Αντώνιος). Αυτό σημαίνει ότι ο Πομπήιος αντιπροσωπεύει το τεσσαρακοστό εδάφιο έως το 1989 και ο Τιβέριος αντιπροσωπεύει τον νόμο της Κυριακής του τεσσαρακοστού πρώτου εδαφίου. Ο Ιούλιος Καίσαρ έφθασε το 2014, όταν άρχισε ο Ουκρανικός Πόλεμος, όπως προτυπώθηκε από τη μάχη της Ραφίας το 217 π.Χ.

Αυτό δείχνει ότι τα εδάφια δεκαεπτά έως είκοσι δύο αρχίζουν το 1989 και καταλήγουν στον νόμο της Κυριακής, και επομένως αποτελούν την ιστορία που αντιστοιχεί στην «κρυφή ιστορία» του εδαφίου σαράντα. Η προφητική γραμμή των Μακκαβαίων αντιστοιχεί επίσης στην ίδια ακριβώς «κρυφή ιστορία». Η γραμμή των Ρωμαίων ηγεμόνων προσδιορίζει τη σύγχρονη Ρώμη, το θηρίο της Αποκάλυψης δεκαέξι, και η γραμμή των Μακκαβαίων περιγράφει την ένδοξη γη, τον ψευδοπροφήτη της Αποκάλυψης δεκαέξι. Η γραμμή των τριών μαχών προσδιορίζει τη νίκη επί του βασιλέως του νότου, του δράκοντος της Αποκάλυψης δεκαέξι.

Αυτές οι τρεις γραμμές αντιπροσωπεύουν τις τρεις δυνάμεις που οδηγούν τον κόσμο στον Αρμαγεδδώνα, και παριστάνονται στο εδάφιο σαράντα ως ο βασιλεύς του νότου, ο δράκων, ο βασιλεύς του βορρά, το θηρίον, και τα άρματα, οι ιππείς και τα πλοία είναι ο ψευδοπροφήτης. Οι τρεις γραμμές από το εδάφιο δέκα έως το είκοσι τρία αντιπροσωπεύουν τις τρεις δυνάμεις στην κρυφή ιστορία του εδαφίου σαράντα, οι οποίες δεν είναι τίποτε περισσότερο ούτε λιγότερο παρά μια συνεχιζόμενη απεικόνιση των τριών θεμάτων που παριστάνονται στην ανοιχτή ιστορία του

εδάφιου σαράντα.

Στίχος Πρώτος

Τα εδάφια ένα έως τέσσερα προσδιορίζουν τον «καιρό του τέλους» στο 1989, καθώς και τους οκτώ προέδρους των Ηνωμένων Πολιτειών από εκείνο το σημείο αφετηρίας, καταλήγοντας στον τελικό και κατά πολύ πλουσιότερο όγδοο πρόεδρο. Στο εδάφιο τέσσερα εκείνος ο βασιλεύς καθίσταται βασιλεύς του κόσμου, όπως απεικονίζεται από τον Μέγα Αλέξανδρο, τον βασιλέα Αχαάβ, τους δέκα βασιλείς της Αποκάλυψης δεκαεπτά, τις δέκα φυλές του Ψαλμού ογδόντα τρία, και τα δέκα έθνη που εκτίθενται ως σύμβολο του κόσμου στο ίδιο το πρώτο βήμα της διαθήκης του Θεού με τον Άβραμ στη Γένεση 15:18–21.

Οι στίχοι 1 έως 4 αντιπροσωπεύουν την ιστορία από το 1989 έως την τριπλή ένωση κατά τον νόμο της Κυριακής στον στίχο 41, και επομένως ευθυγραμμίζονται με τους τέσσερις Ρωμαίους άρχοντες, τη γραμμή των Μακκαβαίων και με τις τρεις μάχες των στίχων 10 έως 15, οι οποίες από κοινού συνιστούν την κρυμμένη ιστορία του στίχου 40.

Τα εδάφια πέντε έως εννέα εκθέτουν μια προφητική γραμμή η οποία αντιπροσωπεύει απολύτως την ιστορία από το 538 έως το 1798 και παρέχει την ιστορική και προφητική λογική για να κατανοηθεί η σημασία του καιρού του τέλους στο εδάφιο σαράντα. Αυτή η λογική εξηγεί το εδάφιο δέκα ως την ανταπόδοση για την ιστορία των εδαφίων πέντε έως εννέα, και, πράττοντας τούτο, ορίζει τη λογική του 1989. Αυτό σημαίνει ότι τα εδάφια ένα έως είκοσι τρία του Δανιήλ ένδεκα αντιπροσωπεύουν πέντε προφητικές γραμμές οι οποίες είναι ευθυγραμμισμένες με την κρυμμένη ιστορία του εδαφίου σαράντα. Τα πρώτα τέσσερα εδάφια αφορούν τον Τραμπ, τον όγδοο πρόεδρο, ο οποίος είναι εκ των επτά, και ο οποίος είναι προορισμένος να γίνει ο βασιλιάς δέκα βασιλέων στο έβδομο βασίλειο της Αποκάλυψης δεκαεπτά.

Τα εδάφια πέντε έως δέκα προσδιορίζουν την ιστορία που οδηγεί στο 1798 και κατόπιν έως το 1989, η οποία είναι η ιστορία του εδαφίου σαράντα. Τα εδάφια δέκα έως δεκαπέντε προσδιορίζουν μια ιστορία τριών πολέμων δι' αντιπροσώπων με αρχή το 1989, του δευτέρου αρχομένου το 2014· έπειτα ανέλαβε ο πλουσιότερος πρόεδρος το 2015. Εκείνος ο πλουσιότερος πρόεδρος θανατώθηκε το 2020, και το 2022 ο πόλεμος της Ραφίας κλιμακώθηκε, και έπειτα ο πλουσιότερος πρόεδρος επέστρεψε το 2024, και το 2025 η κεφαλή του θηρίου και η κεφαλή της εικόνας του θηρίου αμφοτέρως ορκίσθηκαν.

Θα συνεχίσουμε αυτά τα ζητήματα στο επόμενο άρθρο.